

Prekinut je još jedan mladi život koji je trebao slaviti Boga i služiti Crkvi i domovini.

fra **Stjepan MAJIĆ**

19 godina
sjemeništarač-gimnazijalac
Franjevačka hercegovačka
provincija - Mostar

Rođen je 26. svibnja 1925. u Vitini, od oca Franje i majke Matije, rođ. Vukšić. Osnovnu školu završio je u rodnome mjestu, a gimnaziju u Širokom Brijegu. Poslije završenog sedmog razreda gimnazije, 1943. stupio je u franjevački red na Humcu. Jednostavne zavjete položio je u Veljacima 18. rujna 1944., a zatim nastavio osmi razred gimnazije. Partizani su ga ubili i spalili 8. veljače 1944. u Širokom Brijegu, zajedno s ostalim franjevcima.

Teško je pisati biografiju ovako mladog čovjeka, a još je teže pisati o njegovu mučeništvu. Tek je počeo živjeti. Školovao se, a jednoga je dana trebao postati katolički svećenik. Mladić koji je tek počeo živjeti - mučen, ubijen i spaljen!

Našao se na putu krvnicima koji nisu poznavali Boga, ali su se borili protiv Boga, protiv Crkve i protiv katoličke vjere. Tako je fra Stjepan postao njihovo žrtveno janje, a njegovu sudbinu dijelilo je još mnogo njegove braće i tko zna koliko vjernika laika.

Donosimo dio teksta objavljenog u časopisu *Danas* (1991.) pod nazivom **Stradanje katoličkih svećenika. Radi se o izvještaju britanskog veleposlanstva u Vatikanu upućenom britanskom ministarstvu vanjskih poslova (sir Antonyju Edenu) 11. svibnja 1945. godine, a pripremio ga je i preveo Zoran Batušić.**

Široki Brijeg je zemljopisni, kulturni i religijski centar Hrvata u Hercegovini. Ovdje je najstariji franjevački samostan u Hercegovini i poznato Gospino svetište, a isto tako i čuvena franjevačka gimnazija, koja je imala gotovo 450 daka: 100 franjevačkih novaka i 350 ostalih. Na toj je školi predavalo 25 profesora koji su studirali u Parizu, Louvainu, Rimu, Beču, Freiburgu, Ljubljani i Zagrebu. Široki Brijeg je bio izuzetno uvažavan prije ovog rata i ponekad nazivan "Monte Cassinom Hrvatske"...

Bitka za Široki Brijeg trajala je tri dana: 5.-7.2.1945. Tito je u borbu poslao tri ponajbolje komunističke

divizije s mnoštvom topova, a u borbi je sudjelovala i saveznička avijacija. Posljednja utvrda je pala 7. 2. Vidjevši da se sprema bitka, neki su profesori franjevačke škole napustili grad prije napada. Drugi su za vrijeme bitke pobjegli u susjedne gradove i sela. Malo je broj njih ostao u skloništu samostana da zaštiti crkvu, školu i samostan. Navečer 7. 2., kada je bitka potpuno prestala, preostali oci su se skupili u samostanu, zajedno s onima koji su prije pobjegli s mjesta borbe. Sljedeće zore pojavila se partizanska jedinica koja je upala u samostan, pobarala ga i pobila sve one koji su bili u svećeničkoj odori: 12 profesora, 6 ostalih svećenika, 10 novaka i braće...

Da bi se smirilo veliko uzbuđenje naroda zbog ovog pokolja, partizani su proširili glas kako su franjevci poginuli u bici, boreći se puškama i mitraljezima. Jasno je da je to besramna laž, dovoljno je naglasiti kako su franjevci poginuli 8. 2., više od 10 sati nakon završetka bitke, i kako većina ubijenih nije bila u samostanu dok je trajala borba.

Tako glasi izvješće britanskog veleposlanstva u Vatikanu o ubojstvu nedužnih svećenika, a među njima i mladog sjemeništarača fra Stjepana Majića.

Izvori i literatura:

Batušić, Zoran, "Stradanje katoličkih svećenika", *Danas*, 18. 6. 1991., str. 65.

Iskaz Ivana Majića, Vitina, 25. 3. 1993.